

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoEk/11/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5409200875
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5409200875.4

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Zuzany Krivdovej (sudkyňa spravodajkyňa), v exekučnej veci oprávneného: N. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. G. XXXXX, D. U., proti povinnej: Z. C., rod. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX/XX, U.-Y. R., právne zastúpená: JUDr. Vlasta Pastorková, advokátka, so sídlom G. XXXX, G. a JUDr. S. G., advokátka, so sídlom Za Z. XX, Y. - mestská časť G. I., o vymożenie sumy 1 991,63 eur, v štádiu konania o návrhu povinnej na zastavenie exekúcie a odklad exekúcie, o odvolaní povinnej proti uzneseniu Okresného súdu Námestovo č. k. 5Er/148/2009-185 zo dňa 20. februára 2023, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Oprávnenému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol návrh povinnej na zastavenie exekúcie (výrok I.). Taktiež zamietol i návrh povinnej na povolenie odkladu exekúcie (výrok II.).

2. V odôvodnení uviedol, že dňa 26.03.2009 sa začalo exekučné konanie u súdnej exekútorky JUDr. Lýdie Bujňákovej, na základe rozhodcovského rozsudku sp. zn. 1Cb/28/2008 zo dňa 15.12.2008, vydaného Arbitrážnym súdom Košice. Povinná návrhom doručeným súdu prvej inštancie dňa 18.08.2014 žiadala o zastavenie exekúcie z dôvodu, že dojednanie rozhodcovských doložíek v spotrebiteľských zmluvách spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a sú považované za neprijateľné. So spoločnosťou Rapid life životná poisťovňa, a. s. (ďalej len „poisťovňa“) uzatvorila poisťnú zmluvu, teda zmluvu spotrebiteľskú, ktorej súčasťou boli aj Všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „VOP“), kde v XV. časti s názvom Rozhodcovské konanie je v niekoľkých bodoch opísané, že poisťovňa kreuje rozhodcovský súd a že povinná sa musí podrobiť rozhodcovskému konaniu. Následne na základe zmluvy o postúpení pohľadávky prešli všetky práva z poisťovne na oprávneného, ktorý si svoj nárok uplatnil žalobou na rozhodcovskom súde. Povinná podpísala aj Osobitné zmluvné dojednania k poisťnej zmluve. Povinná mala za to, že rozhodcovská doložíka nebola individuálne vyjednaná, a teda ani platne právne dojednaná. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neplatnosti rozhodcovskej doložíky má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku. Žiadala rozhodnúť o odklade exekučného konania, kým sa právoplatne nerozhodne o jeho zastavení.

Konštatoval, že v danej exekučnej veci rozhodcovský súd založil svoju právomoc na rozhodcovskej doložíke vyplývajúcej z čl. 4 a čl. 6 Dohody o stabilizačnej odmene výhradného sprostredkovateľa poistenia zo dňa 15.11.2007 (ďalej len „Dohoda“). Zo Zmluvy o sprostredkovaní poistenia zo dňa 19.04.2007 (ďalej len „Zmluva“) ani z Dohody nevyplýva, že by povinná vystupovala v právnom vzťahu s oprávneným ako spotrebiteľ. Zo Zmluvy ako aj z Dohody vyplýva, že boli uzatvorené podľa Obchodného zákonníka a povinná v nich vystupuje ako „výlučný sprostredkovateľ poistenia“, ktorý v zmysle čl. 1,

bod 1.4 Zmluvy vykonáva sprostredkovanie poistenia ako podnikanie v zmysle § 3 ods. 2 Zákona o sprostredkovaní poistenia, na základe povolenia a po obdržaní osvedčenia o zápise do registra, pričom pri sprostredkovaní poistenia používa obchodné meno spoločnosti, s poukazom aj na § 2 ods. 2 písm. c) Obchodného zákonníka. Povinná pri uzatváraní Zmluvy teda mala postavenie fyzickej osoby podnikateľa, preto sa na ňu nevzťahujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Rozhodcovská doložka je v čl. 4 Dohody koncipovaná tak, že: „V prípade sporu medzi zmluvnými stranami z tejto dohody alebo zo zmluvy o sprostredkovaní poistenia sa použijú ustanovenia zákona č. 244/2002 Z. z. a štandardné procesné pravidlá právneho poriadku Slovenskej republiky, pričom právo voľby, menovania, určenia zodpovednej osoby za vedenie sporu v zmysle tohto zákona patrí výlučne poisťovni.“ Ďalej je upravená v čl. 6 Dohody nasledovne: „... Všetky námietky proti tejto dohode ako aj proti osobám, ktoré konajú alebo budú konať v súvislosti s predmetom tejto dohody podľa zák. č. 244/2002 Z. z. rozhodne osoba poverená za tým účelom poisťovňou. Dohoda sa nedotýka tých ustanovení zmluvy o sprostredkovaní poistenia uzavretej medzi VSP a sprostredkovateľom poistenia, ktoré sú s touto dohodou v súlade. Právo meniť a dopĺňať túto dohodu vrátane všetkých kritérií v tejto dohode uvedených má výhradne poisťovňa jednostranným právnym úkonom, zmena sa oznámi VSP písomne obdobne podľa princípov zmeny POS.“

Dospel k záveru, že rozhodcovská doložka obsahuje všetky obsahové a formálne náležitosti upravené zákonom č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní účinnom do 30.06.2009 (ďalej len „zákon č. 244/2002 Z. z.“), je uzatvorená v písomnej forme, preto je platná s poukazom na § 4 zák. č. 244/2002 Z. z. Rozhodcovská doložka je súčasťou Dohody, ktorá je podpísaná povinnou označenou ako výhradný sprostredkovateľ poistenia, podnikajúci na základe iného než živnostenského zákona a podpisom krajského inšpektora. Povinná prejavila vôľu rozhodnúť spor rozhodcom, ktorého vyberie poisťovňa v prípade, ak podmienky pre vyplatenie mimoriadnej odmeny nebudú splnené. Ide o bežnú obchodnú prax, preto takéto konanie nemožno vyhodnotiť ako konanie rozporné so zásadami poctivého obchodného styku alebo so zákonom a potom neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) či § 265 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“). V prípade dojednaní rozhodcovskej doložky v súdenom prípade nemožno hovoriť o jej individuálnom vyjednaní a konštatovať (ne)splnenie podmienok podľa noriem spotrebiteľského práva § 53 ods. 2 OZ, pretože povinná postavenie spotrebiteľa nemala. Na tomto závere nič nemení ani povinnou daná argumentácia, že je označená dátumom narodenia a bydliskom v návrhu na vykonanie exekúcie a aj v exekučnom titule, pretože takýto postup nie je v rozpore so zákonom, totiž osoba či už podnikajúca na základe živnostenského alebo iného oprávnenia, sa po jeho skončení nezbavuje zodpovednosti za záväzky automaticky, ale za záväzky zodpovedá celým svojím majetkom ako fyzická osoba, a teda je označená ako subjekt stojaci na strane žalovaného (odporcu či povinného) menom, priezviskom, dátumom narodenia, bydliskom (prípadne aj dodatkom, že do určitého dátumu vykonávala podnikateľskú činnosť pod obchodným menom a identifikačným číslom). Poukázal na to, že exekučný súd nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu a nároku, ktorý ním bol priznaný, ani priebeh rozhodcovského konania. Rovnako tak nie je oprávnený nahrádzať rozhodnutie súdu o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Jedinou možnosťou povinnej brániť sa bolo podanie žaloby v zmysle ustanovenia § 40 zákona č. 244/2002 Z. z., čo povinná nevyužila. Povinná nevyužila možnosť podať námietku neplatnosti, resp. neexistencie rozhodcovskej zmluvy z ňou uvádzaných dôvodov podľa § 21 ods. 2, či podľa § 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. účinného do 30.06.2009, čím stratila možnosť skúmať a spochybníť rozhodcovskú zmluvu a právomoc rozhodcovského súdu.

Konštatoval, že nebolo zistené, že by rozhodcovský rozsudok zaväzoval účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, či zásadám poctivého obchodného styku, pričom sa nejedná o spotrebiteľský vzťah. Predmetom bol nárok poisťovne na odmenu, ktorá bola povinnej ako sprostredkovateľovi vyplatená bez splnenia podmienok. Keďže sa nejedná o spotrebiteľský vzťah, súd neskúma (nemôže skúmať) neprijateľnosť rozhodcovskej doložky z pohľadu toho, že by mala spôsobiť značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V danom prípade boli splnené obidva procesné predpoklady oprávňujúce na podanie návrhu na vykonanie exekúcie, t. j. vykonateľný rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul a skutočnosť, že povinná dobrovoľne nespĺnila, čo jej rozhodcovský rozsudok ukladá. Keďže nezistil dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietol. Nakoľko sa nedalo predpokladať, že exekúcia bude zastavená, zamietol aj návrh povinnej na povolenie odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku.

3. Proti tomuto uzneseniu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie povinná a žiadala, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, resp. aby napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrhom povinnej vyhovie. Namietala, že v danom prípade nešlo o dvojstranný právny úkon a nevznikla písomná rozhodcovská doložka, tak ako to predpokladá § 4 ods. 3 zákona č. 244/2002 Z. z.. Argumentovala, že ak ide o účastníka právneho vzťahu, prípadne v exekučnom konaní - povinného, fyzickú osobu podnikajúcu buď na základe živnostenského oprávnenia alebo iného oprávnenia, je nevyhnutné ho označiť obchodným menom, miestom podnikania a IČO-m, tak ako to vyžadoval Občiansky súdny poriadok a Exekučný poriadok. Povinná vystupuje výlučne len pod menom a priezviskom a dátumom narodenia. V predmetnom právnom vzťahu vystupovala ako spotrebiteľ, a nie ako podnikateľ, a teda exekučný súd mal predmetný vzťah posudzovať ako spotrebiteľský. Rozhodcovská doložka je neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom. Poukazujúc na § 8 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. uviedla, že pre platnosť rozhodcovskej doložky sa vyžaduje jej písomné dojednanie, preto je nevyhnutné, aby písomnou formou bol ustanovený aj rozhodca, ktorý bude prejednávať a rozhodovať vec v rozhodcovskom konaní alebo postup jeho ustanovenia. V predmetnej exekučnej veci je síce uvedené, že, „...V prípade sporu medzi zmluvnými stranami z tejto dohody alebo zo sporu medzi zmluvnými stranami z tejto dohody alebo zo zmluvy o sprostredkovaní poistenia sa použijú ustanovenia zákona č. 244/2002 Z. z. a štandardné procesné pravidlá právneho poriadku Slovenskej republiky, pričom právo voľby, menovania, určenia zodpovednej osoby za vedenie sporu v zmysle tohto zákona patrí výlučne poisťovni“, z tohto dojednania však nevyplýva, že by sa zmluvné strany dohodli na osobe rozhodcu alebo postupe jeho ustanovenia tak, ako má na mysli § 8 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z., a preto nemožno predmetnú rozhodcovskú doložku považovať za platnú. Poukázala na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/245/2010, ktorý ustálil, že „...úprava obsiahnutá v zákone o rozhodcovskom konaní o úprave formy rozhodcovskej zmluvy v § 4 je striktná bez možnosti extenzívneho výkladu, formálna podmienka písomnej formy v danom prípade dodržaná nebola. Ako vyplýva z obsahu zmluvy o úvere a pripojených VOP nie zrejmé, že by spĺňali náležitosti, ktoré vyžaduje zákon, teda že by došlo k podpisu uvedených všeobecných obchodných podmienok spoločnosti obidvoma sporovými stranami, čím by založili rozhodcovskú doložku.“ V závere poukázala na uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 33Ek/80/2017 týkajúci sa nulitosti právneho aktu vydaného orgánom, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, ako i na rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1CoE/288/2015 zo dňa 16.12.2015 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/162/2014 zo dňa 27.10.2015, súvzťažnosť ktorých na prejednávanú vec bližšie nešpecifikovala.

4. Oprávnený ani súdny exekútor sa k odvolaniu povinnej písomne nevyjadrili.

5. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP) účastníkom konania, v neprospech ktorého bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v rozsahu podľa § 379 a § 380 CSP, ktoré podľa § 387 ods. 1 v spojení s § 234 ods. 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

6. Vychádzajúc z ust. § 243h ods. 1 vety prvej Exekučného poriadku účinného od 01.04.2017, podľa ktorého ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, odvolací súd aplikoval ustanovenia Exekučného poriadku účinného do 31.03.2017, nakoľko exekučné konanie v danom prípade začalo doručením návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi dňa 26.03.2009.

7. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Ten v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 236 CSP, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Nakoľko však bol vyslovený nesúhlas povinnej s uvedeným rozhodnutím, odvolací súd považoval za potrebné vysporiadať sa s relevantnými odvolacími námietkami uvedenými v argumentácii povinnej v podanom opravnom prostriedku.

8. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v prípade právneho vzťahu medzi oprávneným a povinnou nešlo o vzťah spotrebiteľský, preto na daný právny vzťah správne neaplikoval

spotrebiteľské právne normy a nevykonal súdny prieskum postupom podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku, napriek tomu, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok.

9. K odvolacej námietke povinnej, že v danom prípade nešlo o dvojstranný právny úkon a nevznikla písomná rozhodcovská doložka, tak ako to predpokladá § 4 ods. 3 zákona č. 244/2002 Z. z., odvolací súd uvádza, že sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie vysloveným a dostatočným spôsobom odôvodneným v odseku 18. napadnutého uznesenia. V zmysle § 4 zákona č. 244/2002 Z. z. sa pre platnosť rozhodcovskej zmluvy vyžaduje jej písomná forma, a to formou osobitnej zmluvy alebo formou rozhodcovskej doložky v zmluve. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli. V danom prípade je rozhodcovská doložka (jej obsah) obsiahnutá v čl. 4 a čl. 6 Dohody o stabilizačnej odmene výhradného sprostredkovateľa poistenia uzatvorenej medzi oprávneným a povinnou dňa 15.11.2007, ktorá Dohoda je podpísaná obidvoma zmluvnými stranami, teda i povinnou. Pokiaľ povinná v odvolaní na podporu svojich tvrdení poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/245/2010 zo dňa 30.11.2011, v uvedenej veci ide o odlišnú situáciu, keď rozhodcovská doložka bola súčasťou Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len „VOP“), pričom z obsahu úverovej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalobkyňou a z obsahu VOP nebolo zrejmé, že by došlo k podpisu VOP obidvoma sporovými stranami, čím by založili rozhodcovskú doložku. Zo spisu nevyplývalo, či predložené VOP boli platné v čase uzavretia zmluvy o úvere, nakoľko z nepodpísaného a dátumom neoznačeného dokumentu to nebolo možné vyvodiť, preto dovolací súd konštatoval, že odvolací súd v danom prípade nesprávne vyvodil záver, že rozhodcovská doložka bola platne uzavretá. Hoci sa odvolací súd stotožňuje so záverom dovolacieho súdu prijatým vo vyššie označenom uznesení o nevyhnutnosti písomnej formy rozhodcovskej zmluvy/doložky a jej podpísania obidvoma zmluvnými stranami pre založenie jej platnosti, s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti nemožno toto rozhodnutie Najvyššieho súdu SR na daný prípad aplikovať.

10. Vo vzťahu k odvolacej námietke povinnej, že pokiaľ ide o účastníka právneho vzťahu, prípadne v exekučnom konaní - povinného, fyzickú osobu podnikajúcu buď na základe živnostenského oprávnenia alebo iného oprávnenia, je nevyhnutné ho označiť obchodným menom, miestom podnikania a IČO-m, pričom povinná v právnom vzťahu s oprávneným vystupuje výlučne len pod menom a priezviskom a dátumom narodenia, teda ako spotrebiteľ, a preto mal exekučný súd predmetný vzťah posudzovať ako spotrebiteľský, odvolací súd uvádza, že napriek označeniu povinnej v Dohode jej osobnými identifikačnými údajmi nemala pri uzatváraní Dohody postavenie spotrebiteľa, ale vykonávala podnikanie v zmysle § 3 ods. 3 Zákona o sprostredkovaní poistenia v spojení s § 2 ods. 2 písm. c) ObZ. Uvedená skutočnosť jednoznačne vyplýva z bodu 1.4 Zmluvy o sprostredkovaní poistenia uzatvorenej medzi oprávneným a povinnou dňa 19.04.2007, ktorá Zmluva je podpísaná obidvoma zmluvnými stranami, teda i povinnou. Skutočnosť, že povinná nebola vo vzťahu k oprávnenému v postavení spotrebiteľa, je zrejmá taktiež z bodu 1.7 Zmluvy, v ktorom sa povinná zaviazala vykonávať pre oprávneného zárobkovú činnosť ako výlučný sprostredkovateľ poistenia.

11. Pokiaľ ide o námietku povinnej, že písomnou formou má byť ustanovený aj rozhodca, ktorý bude prejednávať a rozhodovať vec v rozhodcovskom konaní alebo postup jeho ustanovenia, pričom z dojednania v čl. 4 Dohody nevyplýva, že by sa zmluvné strany dohodli na osobe rozhodcu alebo postupe jeho ustanovenia tak, ako má na mysli § 8 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z., a preto nemožno predmetnú rozhodcovskú doložku považovať za platnú, odvolací súd uvádza, že zákon nevyžaduje pre platnosť rozhodcovskej doložky dohodu o konkrétnom rozhodcovi, stačí sa dohodnúť na postupe jeho ustanovenia. Riadne ustanovenie rozhodcovského súdu je dôležitým predpokladom riadneho priebehu rozhodcovského konania a v prípade porušenia pravidiel pre riadne ustanovenie rozhodcovského súdu existuje možnosť jeho zrušenia súdom (§ 40 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z. z.). Nedostatky v obsadení rozhodcovského súdu je ale potrebné namietat v priebehu rozhodcovského konania (§ 17a zák. č. 244/2002 Z. z.). Skutočnosť vzniesenia námietky v priebehu rozhodcovského konania proti procesným vadám spočívajúcim v nesprávnom obsadení rozhodcovského súdu, resp. v tom, že k dohode na osobe rozhodcu ani na postupe jeho ustanovenia nedošlo, povinná netvrdila ani nepreukázala, rovnako netvrdila a nepreukázala podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý má byť v danom exekučnom konaní exekučným titulom, postupom podľa § 40 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z. z.. Naviac, odvolací súd mal preukázané, že postup ustanovenia rozhodcu bol dohodnutý v článku 4. Dohody, formuláciou, že „právo voľby, menovania, určenia zodpovednej osoby za vedenie sporu v zmysle tohto

zákona patrí výlučne poisťovní“. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/1/2012 zo dňa 21.03.2012, v ktorom konštatoval, že „Oprávneniu súdov v exekučnom konaní skúmať právomoc rozhodcovského súdu v súvislosti s existenciou rozhodcovskej zmluvy, resp. s jej neplatnosťou, nebránia ustanovenia zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní <R.> (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní <R.t>“), napr. § 21 ods. 2 alebo § 40 ods. 1 písm. c) tohto predpisu. Tieto ustanovenia sa týkajú všeobecne účastníkov rozhodcovského konania, ktorými môžu byť aj iné subjekty než spotrebiteľ, pričom sa v nich premieta klasická rímska právna zásada (princíp) *vigilantibus iura scripta sunt* („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“ alebo „zákony sú písané pre bdelych“). Kým nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v prípade iných účastníkov rozhodcovského konania znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu, a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v konkrétnej veci (pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel - boli by nadbytočné), v spotrebiteľských veciach to tak nie je.“ Na tomto mieste považuje odvolací súd opätovne poukázať na správne prijatý záver súdom prvej inštancie, s ktorým sa stotožnil i odvolací súd, že povinná v danom prípade pri uzatváraní Zmluvy, ako i Dohody, mala postavenie podnikateľa, t. j. „iného účastníka rozhodcovského konania“, a nie spotrebiteľa.

12. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nepovažoval odvolanie povinnej za dôvodné, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

13. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 <hU.> zo dňa 16. marca 2005). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie. Krajský súd zdôrazňuje, že odvolateľ v prevažujúcej miere primárne namieta právne posúdenie veci súdom prvej inštancie a predkladá vlastné právne posúdenie a vlastné predstavy záverov, ku ktorým by mal odvolací súd dospieť v predmetnej exekučnej veci. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

14. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bol oprávnený, ktorému tak vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko však oprávnenému v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli (čo je zrejmé z obsahu spisu), odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

15. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).